

Putujemo: Moj posjet Francuskoj

Već treću godinu moja škola organizira studijska putovanja po evropskim državama. Ove godine, nakon Engleske, Njemačke, Austrije i Švicarske, na red je došla Francuska.

Od dana kada sam saznala da će ići u Francusku, raslo je uzbuđenje i nestrpljenje. I konačno, došlo je vrijeme za polazak. Čekala nas je duga noćna vožnja preko Slovenije i Njemačke. Prva stanica bila je u Münchenu, gdje sam po drugi put posjetila Allianz Arenu, jedan od najmodernijih i najljepših nogometnih stadiona na svijetu, dom Bayern Münchena. Nakon brzinskog razgledavanja, krenuli smo dalje, na sjeverozapad kontinenta. Uz dobro društvo u autobusu i sezanciju vožnja njemačkim autocestama prošla je relativno brzo. Nisam mogla ne primijetiti velika žuta polja, koja su zaintrigirala mnoge od nas. Nitko nije točno znao što je to, ali nije ni bilo bitno. Dovoljno je bilo gledati ih i uživati u pogledu i kontrastu. Iskreno, nisam ni primijetila kad smo prešli njemačko-francusku granicu jer neke prevelike razlike u kulturi i načinu gradnje kuća nema.

Gostoljubivi Strasbourg i kisni Reims

Došli smo u pokrajinu Alzas, točnije grad Strasbourg. To je grad u kojem vlada neka opuštena, gostoljubiva atmosfera. Nakon večere u jednom gradskom restoranu u kojem smo se jako lijepo proveli, prošetali smo se ulicama i upoznali grad noću. Ulice su budne i žive do kasno u noć, grad je pun turista, a Francuzi su pravi domaćini i nastoje privući svakog od nas. Naravno, fotografirali smo se ispred katedrale Notre-Dame de Strasbourg (to nije ona iz Hugova romana) i kraj spomenika Gutenbergu. Nakon razgledavanja otišli smo u hotel i zaspali čim smo legli. Osim turističke funkcije, Strasbourg ima važnu ulogu na političkoj sceni. Sjedište je Vijeća Europe, Europskog parlamenta i Europskog suda za ljudska prava. Drugo jutro prije polaska fotografirali smo se ispred zgrade Vijeća Europe, a nakon vožnje po Strasbourgu došlo je vrijeme za polazak.

Vožnjom prema zapadu stigli smo u grad Reims, udaljen od Pariza 130 km. Budući da nije bilo previše vremena, razgledali smo samo ono najvažnije. To je bila još jedna katedrala, ovaj put Notre-Dame de Reims. Iako slična onoj iz Strasbourga, ova mi se učinila još ljepšom. Najviše sam bila zadivljena visokim stropovima i predivnim vitrajima kroz koje je ulazila lagana svjetlost i činila crkvu pomalo mističnom. Ondje sam odlučila kupiti suvenire kao uspomenu na

taj divni gradić. No, mislim da će mi ipak najviše u sjećanju ostati kiša koja nas je sve potjerala u autobus.

Brojila sam zadnje minute do Pariza. Pratila sam putokaze: Pariz 80km, Pariz 50km, Pariz 35km... To su bili najduži kilometri mog putovanja popraćeni dozom nestrpljivosti i uzbuđenja. Napokon se javio Mislav, naš vodič, i rekao kako upravo ulazimo u Périphérique, najprometniju brzu cestu u Europi, a to je ujedno i ulazak u grad. Iz daljine, kroz smog, smiješio nam se Eiffelov toranj.

Dizalom do vrha Eiffelova tornja

Nitko nije mogao sakriti oduševljenje. Trebalо nam je pola sata da dođemo do hotela, a nakon smještaja u sobe uputili smo se u sam centar grada. Imali smo večeru u jednom tipičnom francuskom restoranu, čija je unutrašnjost opravdala ime, Balkoni. Večera nije bila ništa posebno, ali naravno da je potrebno neko vrijeme da se naviknemo na drugačiju kuhinju od naše hrvatske. No, kome je uopće stalo do jela...

U predvečerje smo se uputili prema najvišoj točki Pariza, brdu Montmartre. Ondje se nalazi predivna bazilika Sacré-Coeur, a pogled s Montmartrea je predivan, vidi se cijeli grad. Nakon dolaska u hotel nikome nije padalo na pamet ići spavati. Budući da su u predvorju bila dva računala, bilo je očito da ćemo ostati ondje i otići na „fejs“. Pričali smo, zezali se, „surfali“, ma jednom riječju uživali.

Drugi dan u Parizu najavlјivan nam je kao najteži. Slijedio je posjet Louvreu, Eiffelovom tornju i Versaillesu. Provezli smo se gradom kroz poznatu aveniju Champs-Élysées i stigli do Slavoluka pobjede. Toliko smo puta prošli onuda, da nam je bio već dosadan. Putem do Louvrea prošli smo kraj toliko spomenika i zgrada da sam im i zaboravila nazive. U Louvreu nam je najbitnija bila da Vincijeva Mona Lisa. Nakon razgledavanja i fotografiranja krenuli smo prema Tornju. Budući da smo morali biti tamo prije 12 sati, trčali smo jer smo, kao što svi već znamo, uvijek kasnili.

U zadnji smo se čas probili kroz gužvu i ukrcali se u gondolu koja je vodila iz podnožja tog pariškog diva sve do vrha. Osjećala sam leptiriće u trbuhu, bilo me je pomalo strah, no kad smo stali na trećem nivou i kad sam vidjela Pariz s te visine, ostala sam bez daha. Punih 5 minuta nisam ništa drugo govorila osim: „Kako je prekrasno!“ jer, jednostavno, bilo je prekrasno. Nisam htjela ni silaziti s tornja, samo sam htjela uživati u pogledu.

Dah raskoši kraljeva Versaillesa

Nakon Eiffelovog tornja uputili smo se u raskošni dvorac Versailles. No, nije sve bilo tako bajno. Našu su grupu odvojili na poseban ulaz jer da ćemo tako uči brže nego ostali. Red za ulazak je inače bio dug 150 metara, no oni koji su stali u njega, ušli su 10 puta brže nego mi. Čekali smo i čekali, svi su ulazili prije nas. Zamalo je počelo i kišiti. Pomislila sam, je li mi ovo uopće trebalo. Napokon, došao je red i na nas. Ta raskoš i ljepota dvorca učinili su moj posjet čarobnim. Jako mi se svidio posjet Versaillesu jer sam bar na pola sata osjetila djelić raskoši francuskih kraljeva. Iz dvorca vratili smo se u centar Pariza. Slobodno vrijeme iskoristila sam za kupovinu suvenira, šetnju ulicama i gledanje izloga, jer nažalost bio je Praznik rada, pa je većina trgovina bila zatvorena.

Nakon nešto mirnije noći, svanuo je posljednji dan u Parizu. Iskoristili smo ga za vožnju Seinom, razgledavanje ostalih znamenitosti, npr. crkve svih crkava, katedrale Notre-Dame de Paris, Napoleonova mauzoleja, zgrade Sorbonne, Pantheona te živopisne Latinske četvrti s brojnim talijanskim, orijentalnim i francuskim restoranima, suvenircima i tipičnim francuskim slastičarnicama. Taj mi se dio posebno svidio zbog svoje živosti, velike koncentracije ljudi i spoja različitih kultura. Nakon posljednjeg kruga oko Slavoluka pobjede uputili smo se na jug zemlje, prema Italiji. Nakon noći, koja nas je više izmorila nego odmorila, stigli smo u Milano, prijestolnicu mode. Kroz galeriju Vittorio Emauelle došli smo na Piazza del Duomo s katedralom Duomo di Milano. Jedva smo dočekali slobodno vrijeme i pohitali u kupovinu. Svatko je kupio nešto za sebe.

Zaželjeli smo se Hrvatske

Svima nam je već bilo dosta stranih zemalja, svi smo se zaželjeli naše lijepe Hrvatske. Na ulasku u Hrvatsku započela je pjesma, svi smo živnuli. Kad smo stali na odmorištu i kad sam udahnula onaj svježi zrak, bez smoga, znala sam da sam kod kuće. Mislim da smo na ovom putovanju naučili cijeniti posebnosti svoje domovine. Bila sam na sva tri dosadašnja putovanja i svugdje mi je bilo lijepo na drugačiji način. Iz svakog se može izvući neka pouka. Najljepše mi je ipak bilo prvo, u Londonu, ali i ovo zadnje mu svakako može parirati. Jako mi je draga što naša škola organizira studijska putovanja i pruža nam priliku upoznati različite kulture, zemlje i ljude. Nadam se da će ovakvih iskustava biti još mnogo i da će sljedeće generacije imati priliku proživjeti isto što i ja.

Barbara Fajdetić